

THAJSKO

listopad 2007

Již potřetí jsme jeli do Thajska, ale rozhodli jsme se navštívit jiné oblasti a jeli jsme v jiném složení, někteří tu byli poprvé, i když všichni kromě Petra s námi již někde byli. Snaha byla udělat trasu tak, abychom měli co nejméně styčných bodů s minulou akcí. Jeli s námi Fučíkovští, Janouškovi a Honza Janů se synem Petrem.

9.11.

Sešli jsme se po 5. hodině večerní na letišti, Honza a syn přijeli o něco později – jeli autobusem AE z Holešovic a jeden jim ujel těsně před nosem a na další čekali skoro půl hodiny. My jeli taxíkem a taxikář použil zajímavou fintu – jel podél Evropské po souběžných jednosměrkách. I když jsme měli na letence napsáno, že nám to letí z terminálu 1, letělo nám to z terminálu 2.

Nově hned za pasovým odbavením byla celní prohlídka, měli tam sice asi 20 kukaní a turniketů, ale v provozu byly pouze 4, tak tam byla hrozná fronta. Naštěstí jeden turniket otevřeli navíc a my se k němu strategicky přesunuli. Mysleli jsme, že stíháme jen tak tak, ale do letadla začali pouštět až později, odletěli jsme s asi ¼ hodinovým zpožděním.

V Budapešti jsme měli skoro 3 hodiny čas, které jsme strávili požíváním piva. Odlétali jsme v 23:30, s námi nějaký český zájezd a skupina Poláků, kteří pokračovali do Vietnamu.

10.11.

Do Bangkoku jsme dorazili v 15:30 místního času, posunuli jsme se o 6 časových pásem. Letiště postavili úplně nové a na jiném místě, je velice architektonicky zdařilé. Cesta jím byla ale dost dlouhá, museli jsme projít přes imigrační úředníky, kteří nám vecvakli papír do pasu, a pak daleko k bagáží. Ještěže tu měli pojízdné chodníky. Hned na letišti jsme si vyměnili peníze, prý to tu má být nejvýhodnější. Jeden bath byl necelých 60 haléřů, ale pro zjednodušení jsme počítali ceny 1:2. Venku nebylo nikde napsáno, kudy k půjčovnám aut. Všichni nám nabízeli taxi nebo transfer do okolních měst. Od informací nám zavolali do půjčovny Avis – zaměstnanci si pro nás přišli a sepsali smlouvu (půjčovné 35 tis B). Dostali jsme 2 skoro nové luxusní Toyoty Camry s automatickou převodovkou. Až pak cestou jsme zjistili, že naše je na benzín 95 a druhé auto na 91. Vláďa po rozjezdu nevěděl, jak odbrzdít ruční brzdou, musel mu to ukázat až Karel na odpočívadle na dálnici.

Jeli jsme celkem pohodově po dálnici směrem na sever – dálnice se platí, ale jen pár bathy – platili jsme 2 x 30 B. To již bylo tma. Dojeli jsme do Bang Pa-In, kde jsme se chtěli ubytovat. Projížděli jsme to tam křížem krážem, ale nemohli jsme nic najít. Když jsme se zeptali v prodejně 7 eleven, řekli nám, že tu žádný hotel není a že musíme jet do Ayuthayi. Jeli jsme tam, ale cestou se nějak zamotali, tak jsme najeli více kilometrů. Jezdili jsme po Ayuthaye a hledali hotel a zase nic nemohli najít – nakonec jsme se zeptali a jeden kluk na motorce za mírnou úplatu nás k zavezl k hotelu River View. Bylo to typické, nabídl Evropanům ten nejlepší. Hned jsme viděli, že bude asi dost drahý. Ale nakonec jsme se v něm ubytovali, protože tu měli pokoje se dvěma královskými lůžky (na jednom by se v pohodě vyspali 3 lidé) a prostorem jak v tanečním sále. To celé se snídání za 2,5 tis. B pro 4 lidi, což na jednoho nevyšlo tak moc.

Na večeri jsme vyrazili před hotel a usadili se nakonec ve venkovní jídelně. Sice tu měli anglický jídelníček, ale nevěděli, co je na něm napsáno. Dali jsme si rýži se zeleninou a kuřetem (pivo 40, jídlo 35). Číšník měl značné komunikační problémy, protože, když chtěl Pavel sklenici, přinesl další pivo, až si na ní musel ukázat u vedlejšího stolu.

Pak jsme se ještě chvíli posadili do hotelové restaurace, kde probíhalo karaoke – různí lidé tu zpívali podle textu.

11.11.

Ráno jsme si byli zaplavat v hotelovém bazénu a pak šli na snídání, kterou jsme měli v ceně. Bylo to formou švédského stolu. Dali jsme si párečky, šunku, volské oko, skleněné

nudle, maso se zeleninou, opečené tousty. Jen pití nás moc neuspokojovalo, hrníčky na čaj byly hrozně mrňavé a v džusu byl led.

Pak jsme se vrátili do Bang Pa-In a navštívili tam královský palác. Zaplatili jsme vstupné 100 B a prošli si zahrady ve stylu thajských Versailles. Jsou tam různé pavilónky a paláce, na ostrůvku maják sloužící jako rozhledna. Do paláců se muselo bez bot a klobouků, vevnitř se nesmělo fotit ani filmovat. Mají tam spoustu krásně kvetoucích kytěk v květináčích a keřky sestříhané do tvaru zvířat – slonů, jelenů, zajíců, lva apod.

Koupila jsem za 30 B veliký trs maličkých banánů a pak jsme se jimi živili. Vyjeli jsme na dálnici a po ní jeli směrem na sever. Dojeli jsme do města Sing Buri, kde měly být v blízkosti 2 významné chrámy. Trochu jsme zakufrovali, protože skutečnost vůbec neodpovídala mapičce, kterou jsem měla. Jeli jsme k chrámu Wat Phra Non Chaksi (na ukazatelích psali Jaksi), kde měla být největší ležící socha Budhy dlouhá 46 m. Bylo to ohromné poutní místo, parkoviště pro auta byla krytá, okolo plno stánků, reproduktory s vyříváním něčeho náboženského. Socha je opravdu velice mohutná, mají ji celou pokrytou zlatavou látkou. Je to ten zženštilý typ Budhy. Je to asi celkem moderní socha, protože při naší poslední návštěvě se psalo, že největší je ležící Budha ve Wat Po, obě jsou zřejmě stejně dlouhé.

Okolo bylo několik podobných sedících Budhů polepených zlatými lístečky. V areálu měli také poutnickou jídelnu, kterou jsme využili a dali si rýžovou polévku se zeleninou. Bylo to ale kořeněné něčím, co mi nechutná. Pak jsme si venku před chrámem koupili karbanátky se zeleninou, velice pikantní, jen jsme si nebyli jistí, zda to náhodou nebyly štěkanátky.

Jeli jsme kousek na jih, kde byl další chrám Wat Phikun Thong a kde měli pro změnu největší sedící sochu Budhy. Měří 42 m a je opravdu impozantní, tyčí se nad okolními stavbami. Míří k němu velkorysá silnice, ale jde nějak odnikud. Budha měl na hlavě hromosvod svedený dolů uprostřed zad. Byl obložený drobnými žlutými sklíčky, dalo se k němu dojít po schodištích. Byl posazený na terase, pod níž bylo loubí se zavěšenými zvony a spoustou obrazů s historickou a náboženskou tematikou. V tomto areálu nebyl skoro nikdo, ten předchozí bylo vyložené poutní místo.

Vrátili jsme se do Sing Buri a pokračovali na sever po dálnici přes Nakhon Sawan až do Kamphaeng Phet, kde jsme chtěli přenocovat. Měla jsem mapičku města, tak jsem bezpečně donavigovala k hotelu. Byl to opět River View, takže trochu dražší, ale nechtěli jsme už nikde jezdit, tak jsme tu za 1200 B za dvoulužák zůstali. Objednali jsme si s Honzou masáže na 9. hodinu a šli se navečeřet na ulici ven. Zašli jsme do něčeho, co vypadalo jako cukrárna, ale měli tam široký výběr jídel i pivo. Já měla dost ostrou hustou polévku.

Po večeri jsme šli na tu masáž. Vyfasovali jsme před tím béžové haleny a kalhoty na šňůru. Zřejmě předpokládali, že k sobě s Honzou patříme, tak nás položili vedle sebe a dvě masérky masírovaly synchronně. Začaly mytím nohou a od nich a také začaly masírovat. Vytahovaly prsty, promáčkaly vše, nakonec projely záda a hlavu. Tam se mnou měly asi dost práci, měla jsem krk docela zablokovaný.

Pozdě večer jsme si ještě chvíli sedli do nedaleké hospody, která byla zařízená stoly a židlemi z týkového dřeva nepravidelných tvarů. Večer jsme zakončili pitím Becherovky u Fučíků na pokoji.

12.11.

Ráno jsme měli opět švédský stůl, téměř shodného složení jako den předtím.

Vyrazili jsme po osmé hodině směr Sukhothai. Historické město Sukhothai, které bylo královským městem ve 14. stol., leží kus na západ od nového města. Je to rozděleno na několik areálů, do kterých se platí zvlášť. Vjeli jsme od centrálního areálu, kde se platilo vstupné 40 B za osobu a 50 B za auto. V průvodci doporučovali, že je nejlepší si půjčit kolo a projet to na kole. Řada turistů to opravdu využívala.

Prohlídku jsme začali u Watu Mahathat, což byl ohromný komplex zhruba 200 x 200 m. Ve středu čnělo vysoké čedí a okolo mezi zdmi a sloupy řada stojících či sedících soch Budhů.

Při stavbě tu kombinovali pálené cihly a nějakou vyvělinou.

Pak jsme se přesunuli k Watu Si Sawai. Byl to buddhistický chrám v kmérském stylu. Následoval Wat Tra Rang Ngoyen, kde Budha seděl před čedím. V celém areálu byly dost velké vodní plochy, chrám Wat Sa Si stál na ostrově. Spolu s námi jezdily od chrámu ke chrámu ženské na mopedech a nabízely vše možné – vestičky z korálků či velbloudí srsti, sošky a další. Na závěr jsme se ještě podívali k pomníku krále Ramkhamhaenga, který vládl ve 14. stol., zavedl v Thajsku písmo, zrušil daně a byl velice oblíbeným panovníkem.

Již mimo areál jsme navštívili chrám Wat Chang Lom, což byla stúpa podpíraná 36 slony. Většina jich měla uražené choboty, ale pár jich zůstalo celých. Tento chrám byl velice špatně značený a zatrčený, asi moc lidí ho nenavštíví.

Jeli jsme směrem na Si Satchanalai. Cestou jsme se stavili ve Si Satchanalai Gold Village na jídlo. Dostali jsme rýži s masem a různé nápoje. Petr dostal normální džus, já chtěla banánový džus, ale měla jsem spíše ledovou tříšť, v níž plavaly na dně nějaké želatinové kuličky, Yvona měla to samé s příchutí jablka, ale raději si to nedala, já to vypila. Ostatní si dali čaj. Celé to pro všechny stálo 250 B – jídlo 20 B, pití 10 B.

Pak jsme chtěli najít vesnici Hat Siao, o které Vláda četl někde na internetu, ale nebyla na ní nikde odbočka. Zkusili jsme nakonec jednu odbočku značenou rozsypanou rýží, ale dojeli jsme k nějaké bráně. Pak jsme uhnuli na další místo, které bylo značeno s kusem látky a keramikou. Dojeli jsme do nějaké vesnice, ale nic zvláštního tam nebylo, jen se tam obyvatelé chystali k nějaké slávě. Měli všichni žlutá trička a ozdobená auta.

Vrátili jsme se na hlavní a jeli dál. Opět byla odbočka na tu keramiku a látky, tak jsme znovu zabočili. Jeli jsme spoustu kilometrů a pořád byly značky, že je to před námi, ale nebylo udáváno, jak daleko. Projížděli jsme rázovitými vesničkami s domy na kůlech. Nakonec tu byla odbočka na nějaké komunitní centrum, tak jsme tam zabočili a dojeli do školy. Tam se okolo nás začaly shlukovat děti i učitelé. Učitelka angličtiny měla silný thajský přízvuk, tak jsme jí moc nerozuměli. Říkali nám, že je tam kousek sloní farma, že ta umělecká řemesla jsou hned u silnice (byl to krám se suvenýry). Fotili jsme se s dětmi, holky rozdávaly bonbóny, děti děkovaly úklonem se sepnutýma rukama.

Vraceli jsme se na hlavní. Cestou jsme viděli nějaké rozjeté hady a taky jednoho živého. Místňáci tu sušili obilí na půlce silnice a provětrávali to širokými hráběmi, místy to již shrabovali a uklízeli do pytlů.

Odpoledne jsme dojeli do města Uttaradit a pokračovali jsme ve směru na Phrae. Vláda měl v plánu navštívit cestou vodopády. Viděli jsme cestou odbočku, na níž byl napsaný vodopád Maechoem, ale mysleli jsme, že je to pouze trochu jinak napsané, což se tu stávalo dost často, tak jsme tam zabočili. Jeli jsme stále dál a dál a před námi občas byla cedule, že jedeme opravdu na ty vodopády. Ujeli jsme asi 20 km, až jsme dojeli na hlavní a už tam žádný

ukazatel nebyl, tak jsme jeli směrem na Uttaradit a jeli znovu na sever. Kousek za odbočkou, kde jsme uhýbali předtím, byla další odbočka na ty správné, ale jak daleko byly, už jsme nezjišťovali, protože se začalo stmívat.

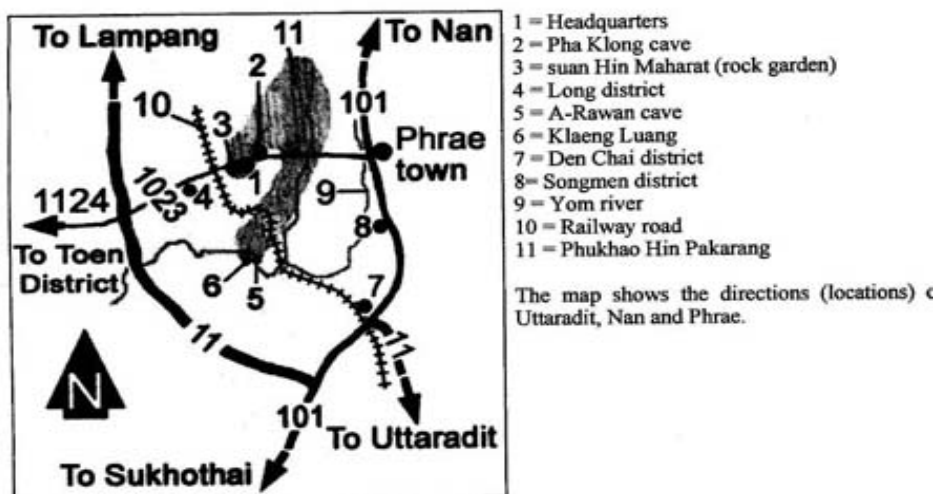
Do Phrae jsme dojeli již za tmy. Měli jsme tu přes internet zamluvený docela honosný hotel Maeyom Palace, který jsme poměrně snadno našli na hlavní třídě. Dvolůžák tu stál 1000 B. Měli tu bazén a jelikož byl otevřený od 9 do 20 hod., šli jsme si tam hned zaplavat. Teprve po plavání jsme šli do restaurace na ulici na jídlo. Měli tam bohatý výběr, objednala jsem si nudle s kuřetem a polévku s mořskými plody. Nudle nakonec nepřinesli, ale polévka úplně stačila, byla pěkně ostrá, že se z ní Vláďa celý orosil.

Vláďovi až doteď nešly odesílat SMSky a nevěděl proč. Z T-mobile mu poslali zprávu, že by měl mít nastaveno odesílání zpráv na + a on tam měl 00, teprve když si to přenastavil, tak začaly chodit. Již předtím řekl, že všem dá panáka, když to vyjde, tak jsme všechny pozvali na pokoj na calvados.

13.11.

Ráno jsme šli na snídani, byla dost podobná těm předchozím, jen trochu bohatší. Měli tu i jiné pečivo, nějaké sladké vaječné omelety, kromě melounu a ananasu také něco mezi zeleninou a ovocem, nevíme co. Dala jsem si bohatě. Pak jsme hned vyrazili. Snídaně mi ale neudělala dobře, protože za chvíli jsme museli stavět u pumpy a mělo to rychlý průběh. Raději jsem si dala jednu smectu.

Jeli jsme do lesního parku Phae Muang Phi. Nikdo tam nebyl, jen v informacích dva zaměstnanci, kteří však nerozuměli vůbec anglicky. Dali mi velice schematickou mapičku. Šli jsme na vycházku, napřed k terénním pískovcovým útvarům hříbovitých tvarů. Nahoře měly tvrdší kamenné čepice. Jeden útvar vypadal jako veliký falus. Byly tam i další vydlážděné cesty, po nichž jsme to obcházeli. Zhora byla na útvary vyhlídka, ale jinak to bylo pojaté jako arboretum – stromy byly označené latinskými a thajskými názvy. Na jednom úseku tam řádili termity a měli obalené kmeny hlínou. Možná kvůli nim tu nebylo zábradlí dřevěné, ale betonové s kaširovaným dřevěným povrchem. Bylo to takové výukové středisko pro thajské školáky, celé to bylo zadarmo. U parkoviště měli otevřený stánek, Vláďa si tam koupil dvoustrunný hudební nástroj za 250 B. Taky jsme koupili falešnou ještěrku, která vypadala jako živá.

Vrátili jsme se zpět do Phrae a jeli do národního parku Doi Pha Klong. U vstupu jsme tam dostali mapičku, opět schematickou a s místy označenými pouze thajsky. Prošli jsme si okroužek Suam Hin Maharal (skalní zahradu), kde byly roztodivné skalky různých tvarů, třeba jako velbloud. Šlo se po pěšince vysypané drobnými oblázky, tak se šlapalo dost mizerně. Zaměstnanci tam rýžovými košťátky zametali listí. Informační centrum tam bylo ve

výstavbě, zrovna tam prováděli instalaci panelů a nabídli nám sklenice vody. Pak jsme se přesunuli do další části, kde byla přírodní cesta Natur Trail, jejíž část jsme prošli. Stoupali jsme dost nahoru po mnoha schodech. Procházeli jsme úzkými rostlinnými tunely a viděli zajímavé rostliny, bylo to tu hodně džunglové, živácci tu však moc nebyli. Došli jsme k jeskyni Pha Klong, ale byla to jen úzká díra do kamenů. Dál už jsme nešli, ale udělali jsme chybu, protože nahoře byly bizarní skalky Coral Mountain. Mysleli jsme, že je to jinde, tak jsme jeli autem ještě dál. Ale bylo to díky špatnému značení a absenci mapy.

Pokračovali jsme přes Long do Lampangu. To je historické město, v němž je řada starých dřevěných domů s předsazenými balkony v patře. Šli jsme tam na oběd. Zapadli jsme do kavárny Black Canyon, která byla klimatizovaná a měli tam bohatý výběr jídel. Každý jsme si dali něco jiného, já těstoviny fetučini s kuřetem, pálivou omáčkou a hráškem. Skoro všichni měli jídla velice pálivá. Mělo to tu jednu nevýhodu, že pivo podávali až večer, i když napřed mi ho klidně odsouhlasili. Pak jsme si ještě prošli město, ale soustředili jsme se jen na starou část s dřevěnými starými domy. Podívali jsme se i na most přes řeku, odkud bylo vidět, že tu někdy teče hodně vody, byly tu zpevněné svahy a místy vysoké jako ghátové schodiště. U řeky stál také jeden klášter, který jsme si prolezli. Bylo tu několik chrámků a jeden zřejmě nejstarší, původní celodřevěný, i když měl rysy těch novějších – sklon střechy, vykládaný štít, zdobení střechy. Koupili jsme si grilované banány, což bylo velice dobré.

Pak jsme již jeli do druhého největšího města Thajska, do Chiang Mai. Podařilo se nám projet poměrně hladce a ubytovali jsme se v ulici, kde se konají noční trhy, v hotelu Lanna za 1200 B. Dalo by se asi ubytovat někde levněji, ale o dost skromněji a o kus dále od trhu, zřejmě i s potížemi s parkováním. Tento hotel měl své parkoviště v přízemí. Byl i s bazénem, tak jsme si šli napřed zaplavat.

Po setmění jsme již vyrazili do města na proslulé noční trhy. Je tu ohromné tržiště tvořené hlavní ulicí a přilehlými uličkami a objekty. Stánky jsou pojízdné na kolečkách a přes den je někde uklízejí. Prodávají tu nepřeberné množství věcí, nejsou to ani moc kýče, sortiment se ani moc neopakuje a ceny jsou příznivé, dá se úspěšně smlouvat. Hned před hotelem se na nás vrhly ženy z horských kmenů se zdobenými čepičkami na hlavách a nabízely své zboží, koupila jsem si od nich náramek kombinovaný z kůže a kovu. To jsme se již rozdělili a šli po nákupech každý zvlášť. My s Vládou zašli do částí s jídlem a dali si pečené krabí kuličky – bylo to velice dobré a ani ne moc pálivé. Koupili jsme řadu věcí – trička, kraťasy, vějíř, Vláďa instrumentální thajskou hudbu. Přímo na ulici tam dělali za velice mírné ceny masáže, tak jsem si dala půlhodinovou masáž zad za 50 B. Vláďa zatím šel na internet. Masérka mne parádně promačkala, promasírovala hlavu i zadek nohou, záda jsem měla prohrátá ještě dlouho potom. Ženská mi pořád nabízela pokračování masáže na hodinu – namasírovala by mi nohy. Fučící s Janoušky si je nechali zmasírovat a udělali jim i pedikúru.

Pak jsem potřebovala jít na záchod, tak jsme si sedli na jedno pivo na pěknou zahrádku. Měli tam záchodky Toiky obložené dřevem ve stylu baru a celé zahrádky. Útrata za dvě malá piva činila 220 B, tj. stejně jako předtím za celou večeři i s pivem. Procházeli jsme další část trhu, nejvíc lidí proudilo po hlavní ulici v úzkých uličkách mezi krámky a domy. Uprostřed vedla živá ulice projížděná auty. V postranních uličkách už tolik lidí nebylo. Nebylo v silách jednoho člověka projít tu vše.

14.11.

Ráno po snídani jsme projeli město, v centru by mělo být staré město obehnané vodními příkopy se zbytky hradeb. Projeli jsme to, ale moc se nepoznalo, co je staré a co nové město, nic zajímavého tam nebylo.

Jeli jsme na horu Doi Sutep. Na jejím úbočí jsme se stavili u vodopádu Nam Tok Monthaton. Šlo se pár kroků, napřed byly pouze kaskády, vodopád o kus dál, ale nemohlo se dojít až pod něj, tak byl dost špatně vidět. Jedna Thajka tam zametala listí do vody. Cestou k vodopádu bylo plno stánků, v nichž prodávali grilované červy, žáby, cvrčky a další. Byli

jsme těsně po snídani, tak jsme do toho nešli.

Pak jsme se stavili v chrámu Wat Phra That Doi Suthep, což je buddhistické poutní místo, které patří k nejposvátnějším chrámům thajského severu. Chrám je opravdu impozantní, je tam spousta pozlacených střech, soch a dalších částí. Vyjeli jsme nahoru lanovkou, tedy spíše šikmým výtahem po zastřešené koleji. Chtěli jsme tak ušetřit 300 schodů. Centrem areálu je pozlacené čedí obehnané plůtkem a okolo bylo podloubí vyplněné obrazy a sochami. V horní části se muselo chodit bosky. Za chrámem bylo muzeum, kde měli bankovky a mince dřívějších návštěvníků, české peníze tu neměli a my bohužel neměli žádné u sebe.

Pokračovali jsme dál k zimnímu královskému paláci Bhubing Palace. Zaplatili jsme vstupné 50 B a šli do areálu. Kvetla tam spousta krásných kytěk – růže, muškáty, ale bylo to přikryté dost ošklivými kryty z igelitu. Koukli jsme se na králův zimní palác thajského stylu, pak jsme šli přes tropickou zahradu na kopec k vodní nádrži. Rostlo tam plno mohutných rostlin, šli jsme jako pralesem. Na kopci je tam čtvercový bazén s řadou fontán s různými typy stříkání. Nad bazénem stojí roubenky – jsou navrženy královnou a jsou z eukalyptového dřeva, což je úplně ojedinělé. U stánku jsme si dali pečená masíčka – kousky s bylinkami.

Sjeli jsme na opačnou stranu kopce do vesnice horského kmene Hmongů. Je to zřejmě dost zprofanované a vesnice je taková větší tržnice. Viděli jsme, s kým jsou příbuzní Vietnamci u nás. Procházeli jsme vesnicí a bylo to jako tržnicí – pod plachtovými střechami stánky. Na kopci měli muzeum vesnice, platilo se tam vstupné 10 B a tam byla jakoby původní vesnice. Pánové se byli podívat v jednom domě, byl sice s šindelovou střechou, ale vevnitř měli televizi a babka na ní koukala. Fotila jsem tam chaloupku s rákosovou střechou a satelitní anténou a keramickým záchodem v děsné boudě. Fotili jsme se s různými holkami a chlapy v domorodých oblečcích, ale zdálo se mi, že jsou to turisté. Za chvíli se mi to potvrdilo – za 30 B tam tyto oblečky půjčovali, půjčila jsem si ho také společně s Petrem, pak jsme provedli focení. Vláďa fotil i na mobil. Oblékla jsem si vyšívanou plisovanou sukni, zástěrku, černý kabátek a čelenku s cingrlátky. Jeden místňák nám tam ukazoval trsy marihuany a mák na opium. Koupila jsem si tam batikované šaty a vyšívané taštičky.

Pak jsme se vraceli až do Chiang Mai, odkud jsme jeli směrem na sever do Mae Rim. Tam jsme zahrnuli na západ k vodopádu Mae Sa. Dost nás zklamali tím, že po nás chtěli vstupné do národního parku Doi Suthep 400 B. To jsme platit nechtěli, tak jsme jeli dál. Uhnuli jsme ve městě Mae Thaeng směrem na Pai. Tu měl být další vodopád Mok Fa. Byl od silnice asi 2 km, dojeli jsme k němu, ale opět tu byl vjezd a vstupné 400 B. Nebyli vůbec schopni nám říci, co je za toto vstupné možné vidět, o slevě nechtěli ani slyšet. Toto vstupné platí pouze pro cizince, Thajci platí 30 B. Je to prý dle státního nařízení, vstupenka platí pouze jeden den a pouze na omezená místa, takže by člověk musel znovu a znovu platit tuto částku a nevěděl by

dopředu, co za to uvidí.

Pak jsme se chtěli stavět ve vesnici Pa Pao, kde měly být horké prameny. Sice tam byla cedulka s názvem vesnice, ale o horkých pramenech ani zmínka, tak jsme pokračovali. O kus dál měly být další i s gejzírem. To bylo perfektně značeno s informačními značkami, tak jsme jeli tam. Přijeli jsme a opět vstupné 400 B. Chtěla jsem vědět, co ta vstupenka zahrnuje, jestli nemají nějakou mapičku, ale nic takového neexistovalo. Yvona se strážným domlouvala, jestli nás pustí za drobný úplatek, ale byl to neúplatný státní úředník. Vrátili jsme se na hlavní silnici a pokračovali v cestě na Pai. Zpátky na hlavní to bylo asi 8 km, ale strašně pomalu to uteklo. Cesta byla plná neskutečných zatáček a neustálého stoupání a klesání.

Míjeli jsme policejní kontrolu, ale když viděli, že jsme bílí, jen nám pokynuli a nechali jet dál. Okolo byly ale dlouhé zátarasy na silnici. Pokračovali jsme a již se začalo stmívat, tak jsme moc nevěděli, kudy jedeme. Sklesali jsme k řece a tam jsem se chytla na mapě. Souběžně s mostem tam vedl starý příhradový most, jak přes řeku Kwai.

Projeli jsme městečkem Pai a zahruli do kopců, kde jsme měli objednaný resort Muang Pai. Mapa příjezdu byla poněkud bez měřítka, byla úplná tma, ale podařilo se mi úspěšně donavigovat. Byl to soubor chatků v krásné jako botanické zahradě. Dostali jsme každý jednu chatku. Šli jsme hned na večeři. Vařili tu i evropské jídlo, dokonce měli Wiener Schnitzel. Jaký byl po thajském způsobu jsme nezjišťovali. Během večeře na terase začali vystupovat thajští tanečníci – napřed holčičky (vypadaly tak) v hmongských krojích, pak něco jako pávi a nakonec koza. Vybírali do bedýnky na tanečnický. Hosté tam byli většinou Thajci (i když možná jiní asiáté), byli velice nadšení a platili i stovky. Pak tanečníci vyzvali sedící k tanci, jeden kluk vyzval Pavla, ale místo něj šla Yvona, mě do kola zatáhla jedna Thajka. Tančili jsme do kruhu za sebou, vlnili boky a kroužili a máchali zvednutými pažemi. Sedící Thajci mi aplaudovali a říkali „very gut“, když mne má Thajka vyprovokovala zvoláním „samba“. Po tanci mi několik tanečnicků děkovalo. Thajsky děkuji se řekne „Khób Khun Ká“, tak jsem to také říkala a ukláněla se jako oni se sepnutýma rukama. Když mi pak říkali, že jsem to vyslovila trochu jinak, pronesla jsem: „Mí Thajci mi rozumějí“. Dali jsme si dvě velká piva po 100 B.

V noci byl silný slejvák, nad ránem kokrhali kohouti a ječely na sebe někde vedle nás Thajky, tak jsem se moc nevyspala.

15.11.

Ráno bylo dost ošklivě, tak jsem si ani nešla zaplavat, Janoušci a Fučici šli, ale za to na ně už skoro nic nezbylo ke snídani. Byla obvyklá jako jinde, i když trochu skromnější. Chtěli jsme donést tašky od chatků k autům – ta jsme museli nechat u východu, droboučká Thajka o půl hlavy menší než já a poloviční váhy nám zavazadla zabrala, naložila na dvoukolák a odvezla k autu.

Jeli jsme k barmským hranicím. Mělo to být 90 km po silnici směrem na Mae Hong Son. Cesta ale ubíhala hodně pomalu, protože na trase byly neskutečné serpentýny, na sedle se válela hustá mlha, tak jsme ani nezastavovali kvůli výhledu. Za hřebenem se mraky najednou rozestoupily a byly vidět krásné scenérie – vysoké prudké kopce porostlé divokou zelení.

Jeli jsme do vesnice Ban Nai Soi, což bylo sídlo dlouhokrkých Padaungů původem z Barmy. Měli jsme k dispozici 3 mapy a na všech to bylo nakresleno jinak, nakonec jsme odbočku v pořádku našli, bylo to kousek před městem Mae Hong Son. Kus jsme jeli po panelce, pak jsme sjeli na dobrou silnici, ale závěr byl po prašnačce a byl hodně mizerný. Vláďa dvakrát drhnul spodkem, tak nás nechal vystoupit, pak odstavil auto na širším místě a zbytek jsme šli pěšky. Potkali jsme 2 chlapy a oba nám řekli, že je to do vesnice asi 1 km, a přitom byli asi tak jeden kilometr od sebe. Zjistili jsme, že 1 km je jednotka jakékoliv krátké vzdálenosti. Zrovna tak jednotka krátkého času je 10 minut. Zapsali jsme se tam do knihy, jako agency jsem tam napsala Mikulec, jinak se uváděl stát a počet lidí.

Zaplatili jsme vstupné 250 B a procházeli jsme vesnicí, měli tu chýše z rákosových rohoží, pokryté střechami z listí, před domy nebo v jejich spodní části seděly dlouhokrké ženy a prodávaly své výrobky. Nosí na krku mosazné kruhy respektive spirálu a snižují si tím klíční kosti a ramena, tak mají krk až 15 cm dlouhý, je to těžké až 20 kg. Další spirály si dávají i na zápěstí a pod kolena. Já jsem se nechala vyfotit s půlkou kruhů pouze zepředu, vzadu to bylo uvázané. I to mi stačilo, bylo to těžké a tlačilo to. Na konci vesnice byla škola stejné konstrukce jako ostatní domy, děti však zrovna měly asi polední pauzu. V jedné třídě, podle velikosti lavic asi u prvňáčků, tam měli vyvěšenou anglickou abecedu s obrázky ve stylu M = měsíček (moon). Přitom jsme se tam nějak nesetkali s tím, že by mladí uměli alespoň trochu anglicky. Větší děti tam ve třídě hrály na kytary a zpívaly. Překvapilo nás, že tam měli malý katolický kostelík v thajském stylu. Koupili jsme si tam gong a podtácky s motivem slona. Zdrželi jsme se tam asi 2 hodiny.

Pak jsme jeli do města Mae Hong Son k jezeru Jong Kham, okolo něhož je chrámový komplex Jong Klang postavený národem Šanů v barmském stylu asi před 200 lety. Chrámy byly velice zdobené s mřížkovanými okrasami střech. Pak jsme projížděli podél národního parku Mae Surin, kde mělo být hodně vodopádů, nebyla však značená jediná odbočka v latině.

Dojeli jsme do města Khum Yuam a ubytovali se v Ban Farang resortu. V thajštině farang znamená běloch. Byly to chatičky s příslušenstvím a větrákem za 800 B i se snídaní. Dosud bylo světlo, tak jsme ještě jeli na prohlídku nedalekého chrámu Wat To Phae, opět v barmském stylu. Pobývali tam mniši a ukazovali nám nějaké obrazy. Zaujala nás cedulka pod stupínkem v čele, kde psali „Only no Lady“ – překládali jsme to jako „jenom ne ženy!“.

Ještě před večerí jsem se nechala masírovat. Chtěla jsem si dát pouze ½ hodiny záda, ale nerozuměli mi a dostala jsem celkovou masáž za 200 B. Thajka na mne tlačila velice silně, lupalo to ve mně. Po večerí šli na masáž postupně další. Nebyl pouze Vlád'a a Karel. Zvlášť Petr s Honzou si to velice užili, masérky s nimi laškovaly, jedna z nich Petra adoptovala. Masírovaly je jen v trenýrkách. My jsme si dávali piva, až jsme všechna, která měli, vypili. Servírka nebyla moc chápavá, těžko chápala, že když už došel Singha, že si dáme Heinekenna. Pak došel i ten, tak jsme uvařili čaj a pančovali ho alkoholem. Vlád'a ještě skočil pro pivo do sousední putyky. To se s nám přidala masérka – jmenovala se Mia, fotila se s klukama a mně masírovala hlavu. Říkala, že je z Barmy a moc ráda by se dostala do Německa. Rozešli jsme se až po půlnoci.

16.11.

Ráno jsme vyrazili do oblasti Mae Surin – na jih národního parku. Jeli jsme ke slunečnicovým polím. Mají to být divoké slunečnice, ale vypadají spíše jako rudbekie. Napřed rostly u cesty, ale nakonec jsme dojeli do místa, kde bylo souvislé pole na prudším svahu. Uprostřed stála vyhlídková plošina a parkovišťátko. Nad polem vyčnívaly nějaké chrámky, ke kterým se dalo dojít pěšinkou mezi kytkami. Mysleli jsme, že se to dá obejít auty, ale silnice zahýbala někam jinam. Cestou byly moc hezké výhledy. Na jednom po nás snad nějaká babka chtěla nějaké peníze za to, že jsme u ní zastavili, ale kdo by jí rozuměl.

Původně jsme chtěli jet ještě k vodopádu Mae Surin, ale vzhledem k tomu, že nebylo jasné, jak je daleko a jak dlouho se k němu musí jít, nejeli jsme tam. Nejspíš by tam po nás stejně chtěli platit.

Cestou byla jedna typická thajská orientační blamáž – cedulka upozorňující na vodopád 1 km vzdálený, ale na místě už žádné návěští nebylo, možná v thajštině označující, že je to vzdáleno 300 m, ale nebylo to jisté.

Jeli jsme na jih do města Mae Sariang. Cestou jsme se stavili u termálních pramenů Nong Haeng Hot Springs. Ležely 1 km od silnice a byly tam dva betonové kruhové bazény s vroucí vodou spojené kanálky. Prodávali tam košíčky z rákosu a vajíčka, člověk si je tam mohl uvařit. Ve vodě jsme viděli utopené mýry, žábu apod.

V Mae Sariang měla být část Pha Ma Lo kmene Karenů, kteří tam měli prodávat své výrobky. Nebylo to ale označené, viděli jsme pouze směrovku na mešitu, u které to snad mělo být, ale kudy se tam uhýbalo, jsme nezjistili. Jeli jsme tedy k řece Salawin do vesnice Mae Samleab. Bylo to 40 km. Jeli jsme krásnou přírodou, ale silnice byla hodně zanedbaná. Bylo v ní plno děr, místy jim kus ujel a proto byla silně zúžená. Asi třikrát jsme překonávali dost obtížný úsek. Začaly velice malebné vesničky podél říčky se střechami pokrytými listím. Viděli jsme tam děsnou haluznu, vedle níž měli solární panel a pod kůly se hrabalo prase. Čím dál jsme jeli, tím horší silnice byla. Pak byla odbočka k přístavu, ale zdála se nám dost strmá, tak jsme jeli dál k vyhlídce na přístav a řeku, za ní se náhle silnice strašně zhoršila, až vypadala, že pro běžné auto není vůbec průjezdná. Vedlo to zřejmě do nějaké další vesnice dosti odříznuté od světa.

Vrátili jsme se tedy a uhnuli k tomu přístavu. Podél silnice stála řada domků z rákosových rohoží z jedné strany na kůlech, protože tu byl dost strmý svah k řece. Zastavili jsme na jakési návsi, hned nám nějaký strejda nabízel vyjížděku lodí po řece. Řeka Salawin tu tvoří hranici mezi Barmou (respektive Myanmar) a Thajskem. Z Barmské strany to bylo dost opuštěné, byly vidět asi 2 domečky. Asi se tu docela úspěšně pašuje. Došli jsme k přístavu okolo policejní hlídky obložené pytli s pískem, ale vůbec si nás nevšímali.

Dlouhé úzké lodě měly motor s vrtulí na hřideli a proti proudu měly co dělat. Se shora přijela jedna kocábka s Japonci v záchranných vestách. Na terase nad vodou jsme si dali oběd. Nebylo to však dimenzováno na nás, málem jsme jim to prošlipli. Byla tam vývařovna, v níž měli dva hrnce a ukázali nám, co je v nich, tak jsme si něco vybrali. U vedlejšího stánku měli točené pivo – natočili nám ho do litrového džbánku, do sklenic nám k tomu chtěli dát led. Jídlo stálo 25 B, pivo 100 B, což bylo docela slušné. Pak jsme procházeli vesnicí, fotili krásné žánrové snímky, děti šly zrovna ze školy. Asi roční chlapeček začal brečet, když jsem ho chtěla fotit. Vraceli jsme se s krátkými přestávkami na focení. Krámky tu zároveň byly bydlištěm a prodávali tu spotřební zboží denní potřeby.

Již se začalo stmívat a nás ještě čekalo 100 km do města Hot, kde jsme měli nocovat. Zbytek jsme jeli již za tmy. Cestou jsme viděli pěknou bouračku. Srazil se dva nákladáky, zablokovaly silnici a stála tu dost dlouhá kolona. Pro větší vozy to bylo neprůjezdné. Nás poslali policajti dál v protisměru a v místě bouračky jsme projeli pankejem se sklopeným zrcátkem.

Dojeli jsme do Hotu, stavili se u benzinové pumpy, kde jsme se zeptali na hotel a prodavačka ze 7 eleven někam zatelefonovala a za chvíli pro nás přijel nějaký chlapík na motorce a ať jedeme za ním. Dojeli jsme na konec města, kde byly nějaké Garden Homy.

Dostali jsme krásnou chatku s klimatizací a příslušenstvím za pouhých 400 B. Zeptali jsme se, zda nám dají večerí a říkali, že ano – objednali jsme si a paní šéfová jídlo dovezla za chvíli na motorce. Trochu jsme je zarazili naší spotřebou piva – ale brzy to pochopili a dali chladit další piva do mrazáku.

Pokoje byly velice pěkné, ale zabouchla jsem se v koupelně a nešly mi otevřít dveře. Pokoušela jsem se volat, ale ostatní popíjeli a neslyšeli, nakonec jsem to otevřela trhnutím silou. Paní domu se s námi snažila komunikovat, neuměla skoro anglicky, ale dala nám adresu svých www stránek. Platili jsme 400 B za chatku, 50 B za pivo a 50 B za jídlo. Chatky tu byly otevřené pouze 3 měsíce.

17.11.

Ráno jsme vyráželi v 6 hodin bez snídaně. Bohužel jsme vyrazili špatným směrem. Měla jsem v mapě pouze jednu silnici směrem na jih, ale existovala ještě jedna, která byla slepá. Ztratili jsme s tím skoro hodinu, viděli jsme ale úžasný východ slunce nad lagunou. Z Hotu jsme před sebou měli asi 140 km k dálnici. Překonávali jsme nějaké kopce a jeli jsme opět šilenyými serpentinami. Je neskutečné, proč dělají silnici klikatou i v rovině, kde to není nutné.

Měli jsme urazit skoro 900 km na jih pod Pattayu. Cesta ubíhala dost rychle, dělali jsme pouze krátké zastávky. Koupili jsme si zajímavé ovoce, které vypadalo trochu jako fazolové lusky, uvnitř to bylo sladkokyselé s peckami, našli jsme, že se to jmenuje tamarind. Pak tam ještě prodávali další ovoce – něco mezi jablkem a hruškou (skořápkové jablko) a mango.

Pod Bangkokem jsme chtěli najet na placenou dálnici, ale značení bylo děsně bídné, tak jsme na poslední chvíli vyjeli vjezdem a pak přešli další dva pruhy k zahnutí. Třikrát jsme platili dálniční poplatek po 30 B. Místy dálnici opravovali, tak se to trochu zpomalilo.

Jeli jsme stále na jih, za Chantha Buri jsme se poohlíželi po nějakém hotelu, ale ve tmě se špatně hledají, protože nejsou světelně označené. V Tha Chot jsme uhnuli na Laemb Ngop, odkud se jezdí na ostrov Ko Chang, kam jsme chtěli další den jet. Odbočili jsme na nějakou pláž, říkali nám, že tam by mělo nějaké ubytování být. Byly tam však jen bungalovy, nabízeli nám místnost pro všechny se dvěma letišti na zemi, ale Yvona tam viděla švába a bylo to tam plesnivé. Příslušenství bylo někde mimo. Sice to bylo parádní místo, byly tam zastřešené stolky a lavice přímo u moře a pár hašíšáků tam pařilo (hrálo a zpívalo na kytary) s Thajkami. Rozhodli jsme se, že budeme hledat raději něco jiného, ale místní Thajka nám říkala, že její sestra má penzion nedaleko v Laemb Ngop a zavolala jí, jestli má volno. Sedla za hašíšáka na motorku (on předtím asi vypil pár piv a údajně to byl její francouzský manžel) a jeli před námi nám to ukázat. Sami bychom to hledali dost těžko. Ubytovali jsme se hned u moře, které ale bylo u přístavu a proto dost špinavé. Jídlo v našem gesthausu nám připadalo dost drahé a měli pouze 1 pivo, tak jsme šli do sousední restaurace. Tam měli ceny i sortiment úplně stejné, do penzionu asi odebírali jídlo z restaurace.

Seděli jsme tam na terase nad mořem, které mezitím ustoupilo, a dávali si do nosu – Petr si dal velkou porci skleněných nudlí stejných jako já, ale stála dvakrát tolik a byla tak velká, že ji nemohl sníst. Byli z nás celí pryč, kolik jsme vypili piv.

Pak jsme se přesunuli do gesthausu a sedli si tam chvíli na terasu. Přinesli jsme si slivovici a dali jí ochutnat i paní domácí. Málem z toho měla smrt. Ještě za hodinu měla zrychlený dech, byla červená a snad také vrhla přes zábradlí terasy.

18.11.

Ráno jsme měli v plánu přesun na ostrov Chang, což je v překladu Sloní ostrov. Proto pivo Chang má na etiketě slona. Francouzský manžel hašíšák nám nabízel lístky na loď, ale my jsme si jeli sami. Dojeli jsme k přístavišti Ko Chang Prier, odkud to jezdilo po třiceti minutách. Lístek nás stál 520 B za auto i s posádkou.

Cesta trvala chvíli, na lodi měli občerstvení s dobře vychlazenými a levnými nápoji. Dojeli jsme na ostrov a chtěli se podívat na severní špičku, ale je to tam uzavřené, protože je tam něco rozestavěného. Dostali jsme se pouze ke chrámku Wat Klong Son. Byl typický zlatočervený, u toho vysoký sloup a jeden úplně nový rozestavěný chrám. Podél západního pobřeží to bylo celé obestavěné a u silnice stálo plno krámků a restaurací. Dali jsme si v jedné z nich oběd, jídla byla skoro všechna za 40 B. Bylo to hotové hrozně brzy.

Pak jsme chtěli jet na prohlídku vodopádů Klong Plu, ale zase se tam měl platit diskriminační poplatek do parků pro cizince 400 B. Rozhodli jsme se tam nejít, protože o den později to můžeme spojit s další částí parku a lépe to využijeme.

Kousek od vodopádů byla sloní farma, všichni byli žhaví jízdy na slonech, tak jsme se tam stavili. Zrovna tam v nádržce cachtali malé slůně a slonice stříkala chobotem okolo vodu. Ostatní si koupili jízdu na slonech na půlhodiny za 300 B za člověka. Vlád'a filmoval, já fotila. Mahaud, který vezl kluky, se slona sesedl a nechal Petra sedět slonovi za krkem rozkročmo a ještě je i fotil a filmoval. Já jsem si chtěla vyfotit malou opičku přivázanou na řetízku. Ona po mně skočila a vytrhla mi z ruky prospekt na slony. Dala jsem si tam k pití ledovou tříšť s citronem. Jezdci na slonech dostali jako bonus ananas a vodu.

Pokračovali jsme podél pobřeží ostrova až na nejnižnější cíp. Cesta nevede kolem ostrova, v jižní části asi 5 km chybí, údajně je to ve výstavbě. Na konci ostrova to již nebylo tak hustě zastavěné. Na úplném konci již stál pouze hotel Modrá Laguna mezi palmami. Vraceli jsme se zpět a hledali nějaké ubytování, v průvodci psali, že na jihu je to levnější. Ptali jsme se ve dvou resortech, tam však měli obsazeno. Měli jsme možnost ubytovat se za 400 B za chatku v dalším, ale u chatek nebyla pláž, chatka byla pouze se záchodkem v otevřeném přístavku, nebylo tam ani umývadlo, a kde byly sprchy, jsme ani nezjistili.

Pak byly dost nóbl resorty, kde chtěli za pokoj přes dva tisíce B, tak jsme pokračovali dál. Nakonec jsme se ubytovali na západním pobřeží v bungalovech K.B. Pěkná chatka s příslušenstvím posazená v krásném parčíku stála se snídaní 1120 B. Byl tu i bazén, ale šli jsme se raději koupat do moře – bylo jako rybník, nikde ani vlnka. Trochu to tu vypadalo jako někde na rovníku, třeba na Seychelách. Úzká pláž, nad ní palmy, terasa se stoly, kde jsme si dali pivo, a ze zeleně vykukovaly chatky. Na obzoru bylo vidět několik rozeklaných porostlých ostrůvků. Vycachtali jsme se a vyrazili do městečka na večeři. Zapadli jsme do jedné boční uličky, kde měli několik hotových jídel, která nabízeli zadarmo jako ochutnávku, a mořské potraviny v ledu a každý si mohl vybrat, co si dá. Z hotovek jsme si dali něco jako vepřový guláš s bramborem. Vlád'a objednal langustu a pečenou rybu (Rubby fisch), k tomu nějaké pivo. Útrata za jednoho činila 200 B. Kluci si dali kraba, ostatní také nějaké ryby a langusty i s fousama. Já jsem si mezitím odskočila naproti na masáž. Stálo mne to 250 B a nechala jsem si hodinu masírovat záda, ruce a hlavu. Masérka mne mazala nějakou kafrovou

masť. Nebylo to tak ostré jako minule, ale docela účinné, měla jsem již asi uvolněné dráhy. Pak jsme se ještě prošli po stáncích a koupili 2 trička.

19.11.

Ráno jsme se rozdělili, Janoušci a Honzové si objednali předchozí večer výlet lodí na šnorchlování, Fučíci chtěli lenořit, tak jsme jeli podle plánu pouze s Vládou.

Obejeli jsme celý ostrov po východní straně až na samý konec. Jeli jsme pořád rovně, ale hlavní silnice zcela neznačeně uhýbala, tak jsme dojeli do rybářské vesnice Solah Phan. Byly tam dřevěné můstky, po kterých jsme to procházeli a viděli zadní trakty domů a rybářských dílen. Visely tam sušící se asi půlmetrové ryby s čumáky v igelitu, další se sušily na síti. Pak jsme projeli na jižní cíp ostrova, kde byl konec světa, i když jedna hospoda vypadala docela dobře a zvali nás dovnitř, okolo ní pěstovali plno orchidejí. Vraceli jsme se a stavili se u vodopádu Kiriphet. Mělo to k němu být 200 m, cesta vedla divočinou, měla jsem oči celou dobu na stopkách. Naštěstí již z dálky byl slyšet koupališťový hlahol. Pod vodopádem bylo jezírko a v něm se cachtalo pár Thajců. Jednu chvíli se cesta prodírala těsně pod stromy, tak jsme to obešli malou oklikou.

Následně jsme uhnuli na odbočku, kde bylo uvedeno, že je to k mangrovům. Měla to být nějaká naučná stezka, u vstupu stála boudička, ale bylo to tam psané pouze v thajštině a nikdo tu nebyl. Tak jsme vyrazili na procházku mangrovy po dřevěné lávce – nad námi byl stromový příkrov, okolo nás bahno, nad ním spousta vzdušných kořenů mangrovů. Šli jsme opět s očima na stopkách. Vyplatilo se to, protože najednou byl těsně přede mnou na chodníčku had. Nebyl moc dlouhý, šedozelený, ale byl překážkou v naší další cestě, Vláďa na něho zkusil dupat, ale vypadal, že se docela naštvál a zvedal se. Tak jsme se raději vrátili.

Pak jsme jeli k dalšímu výběžku ostrova k Koolhan Prasat. Bylo to tam dost opuštěné, dojeli jsme do jedné vesničky, kde bylo pár rekreačních domků, ale úplně mrtvo. Chtěli jsme dojet až na jižní mys, ale zastavili jsme se na vyhlídce, kde zrovna thajský průvodce vysvětloval své posádce, že dál už je cesta špatná a proto tam nepojedou. Vláďa rozhodl, že my to zkusíme, ale byla to hrůza. Cesta byla místy až na hranici sjízdnosti pro osobní auto. Pak to vypadalo kousek lépe – bylo tam prudké stoupání po uzoučké betonce, ale za ní opět tankodrom. Tam jsme rozhodli, že definitivně končíme. Couvání by bylo velice riskantní, protože sjetí z té betonky by znamenalo uvíznutí a naražení spodku. Vláďa se otáčel, když jeli okolo motocyklisti a spolujezdkyně na nás volala anglicky, že dál je to lepší.

Při návratu jsme zastavili u jedné hospůdky na jídlo. Byla tam skupina Thajců se dvěma Američany a poameričtěná Thajka, která nám dělala prostředníka při objednání jídel. Naštěstí jim řekla, že to nechceme moc spicy. Hned u hospody byl nástup na další stezku. Tentokrát se šlo po betonových chodnících mangrovovým lesíkem ve vodě. V dosti špinavé vodě se cachtaly děti, jinak jsme neviděli na cestě ani živáčka.

Pak jsme se stavili u vodopádu Nam Thok Thaan Mayom. Byl součástí národního parku, tak se k němu muselo platit nehorázně vstupné 400 B. Vrcholem bylo, když jsme vjeli dovnitř, že po nás chtěl Thajec ještě 30 B za parkování. V průvodci psali, že jsou tu tři vodopády nad sebou a u nich jsou památníky Rámy, ale byl přístupný pouze jeden asi dvě stě metrů od parkoviště. Dál bylo napsáno: „Dangerous! Road closed!“. To byly vskutku dobře vydělané

bathy.

Kousek od přístavu jsme se podívali k čínskému chrámečku. Byl u něho jeden velký slon a nepřeberně malých, vedlo k němu schodiště a na každém schodě také stál na každé straně jeden slon asi 15 cm velký a naprosto volně. A ono to tam v pořádku vydrželo.

Pak jsme se jeli podívat k záchranné stanici slonů Baan Kwan Chang. Kousek od ní byl další vodopád Klong Chao Luam, tak jsme se k němu šli podívat. Bylo to 500 m, cestou jsme platili 20 B za průchod cizím pozemkem. Vodopád nebyl příliš vysoký, měl tři stupně, byla pod ním přehrádka a odtud brali trubkami pitnou vodu. Byl v dosti divokém kamenitém údolíčku. Cestou zpátky jsme se stavili v kavárničce v džungli, okolo níž byla krásná zahrádka. Dali jsme si tam kafe, říkali nám, že je to tam úplně nové. Přemýšlela jsem, jak se tam mohou uživit, vypadalo to, že tam moc lidí nezabloudí. Stavili jsme se na té záchranné stanici, ale všichni sloni byli v terénu. U auta jsme slyšeli povely poháněčů, tak jsme šli slonům naproti a podívali se na ně, bylo jich více než deset, jeli na nich turisté.

Pak jsme chtěli jet ještě k vodopádu Klong Plu, kde měl platit ten lístek do národního parku, ale nepustili nás tam, že je vstup pouze do 16:30, bylo třičtvrtě. Je fakt, že v džungli je už docela tma, ale kdo to má stihnout. Říkala jsem, že chceme vrátit peníze, ale Thajec se pouze usmíval a říkal „Tomorrow“ – to bychom ale museli platit nový lístek.

Pak jsme si šli zaplavat v našem resortu opět do moře. Ostatní domluvili večeri v restauraci Marina, kterou vedl Rakušák Roland z Vídně. Pozvala nás tam Češka provdaná za Němce, která svého muže poznala tady na Ko Changu. Němec tu tenkrát hrál na kytaru v baru, dnešní večer taky preludoval, ale moc velký zájem o něj nebyl, byla to spíše taková řemeslná práce. Dali jsme si tam různá jídla, ale měli jsme pocit, že v pravých thajských restauracích je to lepší. Tady vařili i evropská jídla. Šprechtla jsem s Rolandem, měl tu thajskou ženu, říkal, že tu žije již 11 let.

Po skončení jsme se ještě přesunuli do vedlejšího baru, kde na terase hrál výborný Thajec – zpíval perfektně anglicky třeba Beatles. Obsluhoval tam transsexuál – vysoký krásný babochlap. Dali jsme si 1 pivo, když jsme odcházeli, loučil se travest'ák se slovy „zítra“, řekli jsme, že odjíždíme, tak řekl „za rok“.

20.11.

Ráno jsme platili a chystali se odjet z ostrova. Ujeli jsme asi 10 km, když Honza zjistil, že nemá brýle proti slunci, vraceli jsme se pro ně a ještě že tak, protože kromě nich tam ještě zůstaly potápěčské brýle. Pak již jsme najeli na trajekt a odjeli pryč.

Jeli jsme směrem na západ, vlastně jsme se vraceli. Navštívili jsme národní park Nam Tok Phlio, v němž je řada vodopádů, většina je špatně přístupných, nejpřístupnější je u vesnice Phlio, kde je i visitor centrum. Zaparkovali jsme v jedné garáži, protože oficiální parkoviště by bylo o kus zpět a na slunci. Zaplatili jsme opět nehorázně vstupné 400 B, ale tady jsme si to celkem užili. Prodávali tam za 10 B krmení pro ryby – nějaké zelené stonky. Házeli jsme to do vody rybám, voda se úplně vařila, jak se o to praly. Pak jsme si prošli Natur Trail – okruh 1,2 km se zastávkami jak na naučné stezce. Bylo to pěknou divočinou, rostlo tu plno bambusů, stromy s širokými kmeny jak s našaseným závěsem, visely tu liány. Zvíře jsme tu ale žádné neviděli, i když v průvodci popisovali, co tu žije. Pískaly tu plašiče komárů a asi plašily i ta zvířata. Po cestě jsme se dostali nad

vodopád, ale seshora nebyl skoro vidět, museli jsme k němu sejít.

Vodopád je pěkný, tvoří ho dva proudy, padá z výšky asi 20 m. Pod ním bylo jezírko, opět plné ryb, už jsme ale pro ně nic neměli. V dolním jezírku nám to připadalo, že by si rybky ke stonku klidně daly i prstíček, ale tady se s nimi cachtali, tak jsem zkusila do vody také vlézt po kolena a ryby vytvořily kolem mne kruh. Před vodopádem je postaveno mechem porostlé čedí a o kousek dál malá pyramida, kterou tam dal postavit král Rama V. na památku tragické smrti své ženy. U vstupu do parku byly kromě záchodků i sprchy, aby se uondaní turisté mohli osvěžit. Jelikož jsme neměli ručníky, tak jsme je nevyužili.

Cestou dovnitř nás vyfotili a číhali na nás, až se budeme vracet. Nabízeli nám krásný kýč – vlastní foto na ozdobném talířku s motivy parku či ozdobný obrázek. Honza si to pořídil. U stánku jsme si pak koupili pečeného „netopýra“, což je grilované kuře na špejli (respektive ve dvou rozštěpených) roztažené hodně do široka, bylo asi namočené v medu. Koupili jsme pro Vašíka nafukovací želvu.

Pak jsme jeli do Chantha Buri, kde měl být pěkný park krále Taxina. Byl to však celkem obyčejný park s jezerem, okolo něho cestičky na jogging a uprostřed ostrůvek přístupný po můstku. Na ostrově stál monument krále Taxina.

Vrátili jsme se na hlavní silnici a jeli ještě kus na západ. Po pár kilometrech jsme uhnuli na odbočku na pláži. Bylo to ale celkem daleko. Jezdili jsme a nevěděli kudy. Zabočili jsme k Lao Beach, byla tu nově vybudovaná dost velkorysá hlavní třída s čerstvě zasazenými palmami. Zabočili jsme k moři, kde bylo plno zastřešených sezení a jídelen, ale ubytování ne. Asi to tu mají domácí na víkendové pikniky. Pokračovali jsme podél pobřeží – byly tam dva resorty, ale chtěli 1500 B za chatku bez snídaně. Nakonec jsme se ubytovali v hotelu Maledives, který stál 1200 B za pokoj i se snídaní. Byli jsme tam snad jediní hosté, vrhlo se na nás plno zaměstnanců a vzali nám zavazadla. Yvona objednávala manželské postele pro páry a oddělené pro kluky, ale dali nám to přesně obráceně, a i když tu nikdo nebyl, dostali jsme třetí nejvyšší patro.

Byli jsme si zaplavat, již zapadalo slunce, ale něco nás tam začalo píchat po celém těle, i když nebylo nic vidět. Číšník nám říkal, že po dešti se tam objevují malé medúzky (ukázal mám ji na obrázku) a zřejmě žahají. Následky jsme po nich ale žádné neměli. V moři jsme nevydrželi kvůli tomu moc dlouho a šli jsme raději do bazénu.

Ptali jsme se v recepci na restauraci a recepční řekla, že hotelová restaurace je zavřená a že máme jet na jídlo autem 3 km, pak to snížila na 0,5 km. Před hotelem byla lidová hospoda, nabízeli nám tam nudle, ale nevěděli, co to je pivo. U pláže však fungovala celkem perfektní hospoda, jídlo tu měli za normální ceny, vypili jsme jim pivo Chang (8 ks), ale pak nám nabídli pivo ve džbánu.

Večer jsme zakončili na našem pokoji při calvadosu a předvedli ostatním závěs ze škeblíček, který jsme si koupili v Laem Ngop .

21.11.

Ráno jsem si byla zaplavat v moři. Medúzky už tu nebyly. Pak jsme měli snídani ve včerejším baru přímo u pláže, nad hlavou kokosové ořechy. Byla tam dost tupá obsluha, číšník se nás ptal: „kafe or the?“ a přinesl nám čokoládu. Bylo strašně složité jim vysvětlit, že chceme více toustů, pak nás jimi přezásobili.

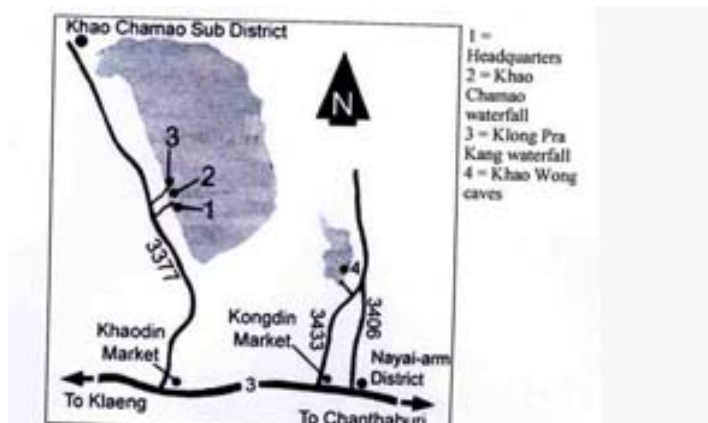
Vrátili jsme se na hlavní silnici č. 3 a pak uhýbali k jeskyním Khao Wong. Nebyly vůbec značené, nebylo tu uvedeno číslo silnice, měla jsem tři mapky, ale na každé to bylo namalované jinak, takže to byl vrchol mistrovské navigace, že jsme to našli.

U jeskyní bylo liduprázdno, pouze dva Thajci nerozumějící anglicky ani slovo. Jeden ale beze slov popadl 3 baterky a vyrazil s námi. Vystoupali jsme kus pod skály, pak jsme klesali do propasti, do které ústila vysoká jeskyně. Před ní stál malý watík. Okolo něj visely ze skal liány a kořeny stromů. V jeskyni viselo na stropě plno netopýrů, trochu jsme je vyplašili, bylo tu od nich dosti nasviněno, zvláště když jsme měli scházet dál po dřevěných schůdkách.

Prolezli jsme skálou a ocitli se druhé straně v džungli, procházeli jsme okolo skal a průvodce nás vodil různými úzkými průlezy do dalších jeskyní, místy jsme měli co dělat, abychom prolezli. Kořeny stromů prorůstaly až do jeskyní a visely ze stropů. Byla tam i krápníková výzdoba. Dali jsme průvodci 200 B za jeho služby, byl úplně nadšen. Při tom to měl být taky národní park, ale diskriminační poplatek se tu neplatil.

Hned vedle jeskyní byl klášterní komplex, který také využil skal. V jedné jeskyni vystavěli chrámek a v něm ohromný otisk Budhovy nohy, byla naprosto plochá. O kus dál byla pod stříškou velká socha ležícího Budhy, za ní ve skále Budhův reliéf. Byla tam také věž se zvony a bubny a hlavní chrám, odkud se linula velice hlasitá reprodukováná thajská hudba. Procházeli jsme se tam a vůbec nikdo si nás nevšímal, i když se tam pohybovali mniši i další lidé. V areálu žilo velké stádo opic, nalákali jsme je k sobě. Yvona dala malému thajskému klukovi lízátko a opice mu ho sebraly.

Pak jsme se jinou cestou vrátili na hlavní silnici. Byla to však horší cesta, na níž byly najednou bez výstrahy dosti hluboké díry. Oběd jsme si dali v jídelně u silnice. Měli tam výběr hotových jídel (proč to u nás nejde? Tady mají mnohem primitivnější podmínky a mnohem tepleji), z nich jsme si vybírali, přičemž obsluhující holka nám řekla, co je pálivé a co ne. Jedno jídlo stálo 20 B.

Pak jsme uhnuli k národnímu parku Khao Chamao, vstupné bylo opět 400 B. Skoro se divili, že to bereme. Prošli jsme si tam trasu 1,6 km podél říčky s četnými vodopády. Viděli jsme tam Thajce jdoucí od říčky jako z pláže. Kde se ale koupali, jsme neviděli. Bohužel cesta sice vedla kousek vedle vody, ale nebylo na ní skoro vidět, říčka tekla v dosti hlubokém zářezu, pouze na některých místech se dalo k vodě slézt. Šli jsme divokou džunglí, stoupání bylo dost prudké. Zpět jsme se vrátili stejnou cestou a u aut si dali občerstvení.

Za Klaengem jsme odbočili k moři, jeli podél něj a hledali ubytování. Ptali jsme se v jednom hotelu a tam chtěli 4000 B za pokoj, pak jsme zajeli do nějakého resortu, ale tam dávali u vstupu cedulku pro vjezd aut, tak by to asi bylo nad naše možnosti a ani jsme se na ubytování neptali.

Nakonec jsme se ubytovali v jednom resortu s chatkami. Měli je za 600 B, sice bez snídaně a bez teplé vody, ale ta studená měla docela příjemnou teplotu, tak to nevadilo. Šli jsme si zaplavat do moře a večer pak poseděli v restauraci při dobrých jídlech a pivu. Obsluhoval tam opět kluk-holka a své kolegyňce se chlubil svými prsy. Kupodivu tam byli akční a měli rozdělený účet po dvojicích, pamatovali si, kdo ke komu patří a co která dvojice měla, i když toho bylo dost. Na závěr jsme si dali dva talíře nakrájeného ananasu.

22.11.

Na dnešní den jsme měli v plánu celodenní výlet na ostrov Ko Samet. Neměli jsme snídaní, tak jsme si dali u Fučků z domácích zdrojů. Žasli jsme, co všechno Fučci sebou celou dobu vozili – instantní polévky, knäcke brot, pomazánku Favorit. Již večer jsme si k tomu na ráno ještě objednali ananas.

Dojeli jsme do městečka Ban Phe, zaparkovali jsme přímo na ulici a šli k přístavišti. Bohužel jsme přišli chvílku po 9. hodině a loď jezdila v každou celou, tak jsme museli skoro hodinu čekat. Koupili jsme si zpáteční lístek za 100 B. Ještě jsme se stačili kouknout do krámků a Vláďa si koupil tričko. Bylo 10 hodin a klídek, sháněli jsme se po tom, kterou pojedeme lodí, a museli vzbudit kapitána. Na palubu jsme museli přelézat dost krkolomně přes další loď.

Dojeli jsme na Ko Samet a přešli přes úžinu na hlavní pláž. Tam vybírali vstupné jako do národního parku tj. 400 B. Vzáli jsme to okolo chrámu a chtěli se placení vyhnout. Fučící a Janoušci však byli viděni, jak se vracejí od pokladny, tak si je strážce vyčíhнул a donutil je jít zaplatit. My jsme proklouzli, Honzové šli o něco později, vzali to bokem a ani nevěděli, že se mělo platit. Přišli jsme na pláž obloženou lehátky se slunečníky, tak jsme nějaká zabrali a hned jsme byli zinkasováni o 30 B za lůžko. Pořád tam chodili různí prodejci, nabízeli přehozy, tetování, výlety a masáže. Ty jsme si dali – Yvona a Jitka nohy a já přímo na zemi na dece na písku na půl hodiny záda. Masíroval mne chlapík a seděl nade mnou rozkročen na bobku.

V poledne jsme si dali k jídlu pečené kuře s rýží a changa. Pak už nám bylo docela horko a moc mne to tu nebavilo, tak jsme vyšli na silnici a objednali si taxíka, respektive dodávku se sedátkem na otevřené korbě, a nechali jsme se zavést do zátoky Ao Praya. Byl to takový zapomenutý ráj s úžasnými resorty uprostřed krásné přírody, zajímavými chatkami

pokrytými slámou, opuštěnou pláží a palmami. Dali jsme si na jedné terase pivo, poté už nám to jako ráj moc nepřipadalo, protože malá flaška stála 130 B, ostatní ceny byly asi podobné. Chvíli jsme se ještě vykoukali. Opět pro nás přijel taxík a odvezl nás do přístavu. Domluvili jsme to s ním už když nás přivezl, dopředu mu nic neplatili a celé nás to stálo 500 B. Přijeli jsme k přístavu asi ve 3/4 na 4 a stačili si ještě dát kafe. Kousek od přístavu hráli místní borci fotbal. Zpáteční loď byla dost nacpaná, protože to byla předposlední loď jedoucí z ostrova, poslední jela v 17 hodin.

Ještě jsme se stavili koupit jednu tašku pro Ivču a šli jsme vyzvednout nějaké peníze do banky. Strašně dlouho to trvalo, protože nějak ověřovali účty a nemohli najít Českou republiku, chvíli po nás tam šli Fučící a ti to měli hned. Ještě jsme šli nakoupit do vedlejšího Tesca, kde řada zboží byla pro nás známá z Evropy.

Večer jsme si dali opět piva a večeri – dali jsme si rybu Bass.

23.11.

Ráno jsem si byla zaplavat těsně po východu slunce, posnídali jsme ze zásob a nákupů v Tescu. Šéf resortu si přál se s námi vyfotit, asi budeme figurovat v přehledu exotických hostů.

Pak jsme jeli směrem na Pattayu. Ani jsme nevěděli jak, ale ocitli jsme se na silnici č. 36, která dle mapy byla silnice, ve skutečnosti dálnice. Tato dálnice si to poněkud zkracuje, tak jsem nevěděla, kde přesně uhnout. Jeli jsme ke chrámu Yaysangwararam, který označen nebyl ani jsem ho neměla zakreslený v mapě. Uhnuli jsme však správně a pak již jsme se řídili dle hory s Budhou, což je skála se 120 m vysokým zlatým reliéfem Budhy – byli jsme tu již v roce 2001, od té doby to trochu více zarostlo. Pak jsme se přesunuli k čínskému muzeu Anek Kusala Sala (Viharasien). Myslím, že v něm měli navíc od naší minulé návštěvy více

soch. Byly tu třeba sochy zakladatele kung-fu, zenismu a dalších buddhistických mudrců, ale i prostých lidí. Před muzeem bylo teď parkoviště místo stánků, v nichž jsme si dávali tehdy gáblík. Honza s Petrem se vyblbli při focení se sochami v pozicích kung-fu. Vláďa si pěkně zafilmoval.

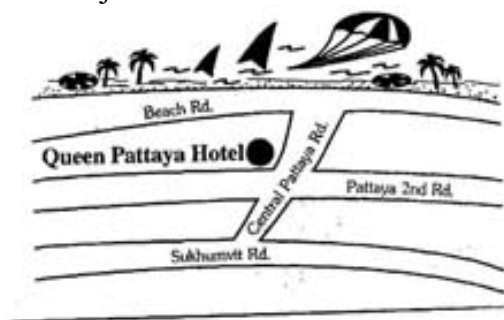

Pak jsme se přesunuli k areálu Yaysangwararam, od minule tu vyrostla nová pagoda v kmérském stylu, asi nebyla ani zcela dokončená. Byly tu i další nové stavby, ale celý areál byl docela zanedbaný, chyběli tu zahradníci, zarůstalo to, bylo tu spadané listí dokonce i z palm. Vyfotila jsme si zlatého Budhu v čedi, kde se to nesmělo, ale zrovna tu nikdo nebyl. Pak jsme se byli podívat na figuríny voskových mnichů. Vláďa je tajně natáčel, ale babka docela tvrdě hlídla a říkala „no foto“.

U jezera si hrálo plno dětí ve žlutých tričkách. Mysleli jsme, že mají polední pauzu ze školy, ale asi to byl školní výlet, protože pak se naskládaly do autobusu, připadalo nám, že jich dovnitř vlezlo neskutečné množství. Zamířila jsem na ně foťák a ony hned pózovaly na houpačce a pak se fotily s Pavlem, protože se jim líbily jeho fousy. Děti se tu anglicky asi moc neučí, na nic nereagovaly.

Jeli jsme směrem na Pattayu. Stavili jsme se cestou v jídelně u silnice, dali jsme si rýži s pečenými kousky kuřete a polívku. Pak jsme chtěli projet kus na sever od Pattayi a tam se položit na pláž a Vláďa by při tom zajistil ubytování. Uhnuli jsme směrem na Lanpang Phet, ale uličky se motaly a nevedly přímo k moři, když se tam kluci šli podívat, byla to rybářská osada bez pláže s pobřežím plným lodiček. Tak jsme se vrátili kousek směrem k Pattaye, na Janouškově mapě byly nakreslené pláže, a dojeli na parkoviště u tržnice. Od něj kousek bylo moře, ale byla tam spíše tráva než pláž, byly dost velké vlny a voda byla hodně kalná, takže se do ní nikdo nehrnul. Již z dřívějšíka jsme věděli, že v Pattaye je mizerné koupání, sice psali, že se to již zlepšilo, ale nebylo to nijak moc vábivé.

Dojeli jsme s Vláďou do centra Pattayi, u kruhového objezdu měli zátaras, protože jinak by tu docházelo k zácpám, tak jsme museli udělat pomocnou kličku přes U-turn. Byl hodně silný provoz, na hlavní pobřežní třídě se vůbec nikde nedalo zaparkovat. Viděli jsme, že tu vyrostlo řada nových výškových hotelů. Náš původní hotel Riwer Cruis měl přístavbu ve tvaru další, ale modernější lodi.

Uhnuli jsme do ulice Central Pattaya Road a tam vjeli do vrat jednoho hotelu, kde jsme parkovali na dvoře a Vláďa zatím obcházel další. Všude měli obsazeno. Až pak jsme viděli,

že je tu v těchto dnech nějaký festival snad související s oslavou úplňku. Den před tím jsme viděli, jak chystají na dřevěná kolečka kytky z banánových listů s umělými květinami. Nakonec jsem se chytl v hotelu Queen Pattaya s pokojem za 800 B.

Chvilku jsme si odpočinuli a hned vyrazili do ulic. Už z okna hotelu jsme viděli různé růžové a go-go bary. Našli jsme si normální restauraci a dali si večeři. Bylo to neskutečně rychlé a číšník se hned zpočátku ptal, jestli chceme účty samostatně, což jinde byl většinou problém. Přišli tam čtyři asi 80-letí dědečkové z Evropy a měli sebou jednu viditelně se nudící Thajku. Cestou jsem se nechala přesvědčit ke koupi skládací tašky na kolečkách za 200 B. Taky jsme pořídili zapalovač pro Honzu ve tvaru mobilu.

Došli jsme až na pěší zónu, kde byl neskutečný brajgl. Procházelo to tam spousta lidí – hodně chlapů s Thajkami, pořád nám někdo něco nabízel, stánky se roztahovaly do ulice, odevšad vyřvávala velice hlasitě různá hudba. Připadalo mi, že je to tu značně hektičtější než dříve, hlavně ten hluk. Nechali jsme se zlákat od jednoho naháněče na erotickou šou za 200 B. Původně jsme chtěli jít zadarmo do go-go baru, ale tam už asi jen tancují holky u tyče a za každou produkci se platí.

Hned za vstupem do podniku se jedna Thajka neustále mydlila pěnou dočista, dočista. Posadili jsme se u pódia a prakticky hned začalo vystoupení. V ceně jsme měli jeden nápoj, tedy pro nás pivo, další stálo 100 B. Na počátek napsala Thajka tužkou zastrčenou dole v rozkroku Welcome, pak vystupovala jedna s vajíčky a míčky, další střílela po balóncích nebo tahala z pochvy žiletky. Mezi jednotlivými výstupy se tam vykrucovaly do rytmu hudby tři tanečnice spoře oděné, střídavě jedna nahoře bez. Program trval asi hodinu, pak se to opakovalo, ale to jsme již šli pryč.

Prošli jsme pěší zónu až na konec a potřebovali jsme trochu klidu – uhnuli jsme do boční uličky, ale tam to bylo stejné. Nakonec jsme si chvíli sedli v biliárovém klubu, kde bylo relativně klidněji, jen tam vyřvávala televize, kterou jsme nechali vypnout. Potom jsme ještě zapadli do jednoho go-go baru, kde inzerovali pivo za 35 B. Na pultu uprostřed se tam u tyče vlnilo asi 8 tanečnic, některé vypadaly hodně nedospěle. Měly na sobě kraťoučké plisované kostkované sukénky, které občas odkládaly a postupně se posouvaly o tyč dál a nastupovaly jiné. K tomu hrála přehlučená chraplaví hudba a jako vrchol za pódium byla naplno puštěná televize s fotbalem. Chvíli jsme se na děvčata dívali a viděli jak laškují s některými zřejmě častými hosty. Bylo již dost pozdě, tak jsme se pomalu přesunovali k našemu hotelu. Cestou se většina krámků již zavírala či byla zavřená. Došli jsme k hotelu a ještě dostali chuť na jedno pivo, tak jsme si ho dali hned vedle. Byly tam čtyři Thajky, které si asi nikdo nevybral a hrály tam biliár. Asi jednu hodinu po půlnoci jsme šli spát, ale pod okny jsme měli šílený rambajz z růžového baru. V průvodci psali, že se tu snaží udělat místo pro rodinnou dovolenou a provozní dobu barů omezují do dvou hodin do rána, moc to ale nefungovalo, hluk byl déle.

24.11.

Ráno jsme se sbalili a po snídani vyrazili do Bangkoku. Napřed jsme jeli po motorové silnici, myslela jsem, že to bude jako na dálnici, ale byl tu hodně hustý provoz, pořád se jelo zástavbou a bylo tu plno semaforů, pak jsme přešli na placenou dálnici a tam to bylo rychlejší.

V Bangkoku jsme dojeli podle mapy perfektně ke Královskému paláci, ale nedařilo se nám tu vůbec zaparkovat. Obejeli je to a zaparkovali až u chrámu Wat Po. Všichni do něho šli, my s Vládou vyrazili pouze na obhlídku okolí. V Královském paláci byli pouze Fučici, ale vadilo jim, že nebylo vše přístupné a neměli tam žádný fundovaný výklad. Honzové podnikli jízdu Bangkokem s šilným tuktukářem. My jsme došli k přístavišti lodí, které tu nahrazují městskou hromadnou dopravu, a dali si na mole jídlo. Pak jsme jenom bloumali po krámcích a bleším trhu, kde měli vše možné rozložené přímo na ulici. Koupili jsme pro Vašíka tepláčky za 20 B. Došli jsme až na molo, odkud prováděli vyjížďky loďmi po kanálech Chao Prayi, Vláďa tam jednu zamluvil.

Ve tři hodiny jsme se sešli s ostatními, Honzové však nebyli najedení, tak si šli dát něco k jídlu. Tak jsme se jenom potloukali, dávali si kafe a čekali na ně. Pak jsme šli k lodi a požádali kormidelníka, ať s námi nejede moc rychle. Opravdu to celkem dodržoval, zapomněl se jen chvilka. Navrhoval nás dovést k hadí farmě, ale to jsme nechťeli. Udělali jsme velice pěkný okruh. Zastavili jsme u chrámu, kde se krmily ryby. Ještě na břehu nám paní šéfová dopravy prodala za pár frňů bochníček chleba. Pak zastavil kormidelník u pojízdné prodejny a kupoval si asi na večeri pečené kuře, nám pak zastavil u krámků s pitím. Vše se tu odehrává na vodě – jezdí tu prodavači, pošťák, místní doprava, stěhuje se, děti se koupají, jí se přímo nad vodou. Jeli jsme i okolo květinových trhů, ale prodává se tam pouze ráno. Na hlavní rameno jsme se dostávali přes zdymadlo, u něhož jsme museli chvíli čekat, než budeme mít volno. Zpět jsme se vraceli, když se skoro stmívalo. Po vodě plula roztodivná alegorická plavidla, večer tu měla být slavnost k úplňku. Slunce zrovna krásně zapadalo za chrámem Wat Arun.

My jsme však již končili a museli jsme jet na letiště. Byl hodně hustý provoz a potmě to bylo dost složité, protože ukazatelé se špatně čtou. Dojeli jsme však perfektně. Chtěli jsme se ještě stavit pro benzín, abychom odevzdali auto s plnou nádrží, ale na dálnici žádné benzínky nebyly ani u letiště. Postavili jsme auta tam, kde jsme je dostali, t.j. u příletů a Vláďa šel opět zavolat na Avis. My zatím vše vyklidili a oni přebírali auta velice pozorně. Benzín jim nevadil, ale chtěli po nás asi 1000 B za malý škrábanec, který jsme udělali na předním blatníku, ani nevíme kde. Ale zase na to, jak a kudy jsme jezdili, jsme auta odevzdali v perfektním stavu.

Na letišti jsme se navečeřeli a pak utráceli ještě poslední bathy. Daly by se tu vrátit, ale podařilo se nám je utratit – koupili jsme si obrazovou publikaci o Thajsku, hudbu, Ivče tričko, mně kabelku. Poslední bathy jsem utratila za tygří mast a tyčinku do nosu.

25.11.

Letadlo nám odlétalo až po půlnoci, do Budapešti jsme doletěli po šesté hodině ranní, tam jsme měli asi 2 hodiny čas a v neděli dopoledne dorazili v pořádku do Prahy. Ani tu nebylo moc zima, jak mám všichni sdělovali SMSkami po celou dobu našeho pobytu.